

ELS POETES DE LA PATRIA

L'humil heroisme

Dones, anem, que ara ve el dia,
traiem domassos a otejar;
tot ve dient que ara ja sia
l'hora que el cor poruc sotjà.

Siguem encar la dona forta,
la que tot fent l'endrecament
va vigilant per si la porta
cedia al pas d'estranya gent.

Totes tenim memòria clara.
—l'avi ho contava en nits d'estiu—
d'alguna feta de suara
on alguna àvia nostra viu.

Una n'hi hagué en la meva branca
que fou heroica amb gest humil:
tingué un missatge dins sa tanca
—ai, si l'hagués l'enemic vil!—

I estant en guerra ben encosa,
resa la vila i el portal,
passava amb tota gentilesa
amb el missatge al davantal.

I al bell damunt guarnit havia
una minestra pel marit:
—On va la flor de minyonia?
—A dur el dinar, si sou servit.—

Que cadascuna membra ara
de sa nissaga la millor.
Ningú de forces sia avara:
¿per què i de qui tindriem por?

¿Tant d'esperar ens ha fet meselles,
ja no tenim rancúnia al cor?
Debades conto coses velles:
totes l'espurna que no mor

al fons de tot tenim servada,
tal com un llum viu i candent.
Cal només una rufacada
per començar un abrandament.

CLEMENTINA ARDERIU

VOLS IMPERIALS

(Ve de la primera pàgina)

de les terres catalanes resultà ben curt i petit. Si hi hagué aleshores sentit i ambició mediterrànies els tingué Catalunya. Molt s'ha debatut si el somni imperial no fou un miratge més perjudicial que avantatjós per a la fortaleza territorial catalana. Era degut, però, en el seu doble aspecte de lluita i de comerç a l'impuls de vida que glossa el comentarista italià. És per això que com exemples d'emulació i no amb afanys de domini, amb noble orgull, però no amb fàtua vanitat, podem exaltar el vol coratjós de Catalunya, que tingué en aquella època una grandesa èpica. I recordar que després de la intervenció italiana d'aleshores el demà de Catalunya és digué Mallorca i València, Sicília i Bizanci, Nàpols i Sardenya.

EL DIA REVOLT

Fes batre de nou mon cor que s'enuja;
per cel, terra i mar emporta't en folla carrera la vida que es dol.
Oh dia revolt de sol i de pluja,
oh dia esquinçat de vent de pluja i de sol!

Qui sap si seran amargues o pies tes deixes?
Hi ha ocells que t'afrenten i d'altres que fugen als rius.
Les frondes, el cel, la boira, la gorga, les bruixes mateixes
no saben si plores o rius.

Potent, en la nau abats el cordatge, la vela retuda
i empenes el bosc de laments;
i a l'era del cel, hi menes batuda
dels núvols de flama que petja la bella quadriga dels vents.

Escampes llavors, polsegueres, auguri de mort i de vida;
t'emportes les fulles, cantant, a l'atzar;
i clapes de llum la terra atuída
i voltes de rares escumes els pàllids miralls de la mar!

Regolfa ta veu per dintre la serra
i sonen les baumes d'aquesta clamor:
—Deixonda't, oh cor de la terra,
que viuen i juguen encara, cadells de Cibebes, la Fúria, i l'Amor.—

Trasbalses la pau en ta via;
l'esclat de ta febre val tot un neguit de centúries;
(què hi fa si en una hora el consum?)

i fins de la fossa n'aixequen follia
i esborres l'antiga rodera del seny i el costum.

¿Qui ha vist com avui dansar la tempesta
i aquests diamants en flors tremoloses d'esglai?
¿Qui ha vist eixa llum que apar esfullada ginesta
i alegra i endola l'espai?

¿Oh dia revolt de sol i de pluja daurada,
oh dia esquinçat de vent i de pluja i de sol!
Salut a la saba del món, altre cop desvetllada;
salut al miracle que émus per demà si Déu vol!

Salut a la tendra donzella
que vela son pit adés borronat;
a tota semença que puny la clivella
i a tota dolor que el cap ha vinclat
per ésser alegria en l'eternitat.

Salut a la vida, de dintre la vida infinita,
que mai no ha cantada la humana cançó;
a la veritat que encara no és dita;
salut a qui és nat i encara no veu la claror!

Bon dia pel tany que desperta—l'alzina sabuda
només que de Déu, que ja guarda la seva llecor de perills!
Salut a la pàtria, tan feble i dolguda!
¿Salut a la pàtria que encara no és nascuda
com l'hem somniada sos fills!

JOSEP CARNER

El cant de la Senyera

Al damunt dels nostres cants
aixequem una Senyera
que els farà més triomfants.

¿Au, companys, enarborem-la
en senyal de germandat!
¿Au, germans, al vent desfem-la
en senyal de llibertat!
Que volei! Contemplem-la
en sa dolça majestat!

Oh bandera catalana!,
nostre cor t'és bon fidel:
volaràs com au galana
pel damunt del nostre anhel:
per mirar-te sobirana
alçarem els ulls al cel.

I et durem arreu enlaire,
et durem, i tu ens duràs:
voleiant al grat de l'aire,
el camí assenyalaràs.
Dóna veu al teu cantaire,
llum als ulls i força al braç.

Al damunt dels nostres cants
aixequem una senyera
que els farà més triomfants.

JOAN MARAGALL

EL CANT DE LA RAÇA

(Ve de la primera pàgina)

Jo filo la bandera
els dits mullats de sang.—
—Bim bam, bim bam,—
Ja sento la bandera espetegant.

La mare bressa i canta;
el nin la va escoltant.
«Minaires, vinga ferro,
que el dia ja va enttant.»
La farga ja s'arbora
i el mall va repicant.
Les eines de la guerra
amb quin delit que es fan!
—Bim bam, bim bam,—
I a l'entorn les espurnes van saltant.

La lluna sembla morta
al front dels musulmans.
El nin, les mans enlaire,
amb la mare cantant.
Rebaten les campanes
per muntanyes i plans;
les armes espeteguen;
fins les dones s'hi fan.
—Pim pam, pim pam.—
I el sol ja és nostre
en mig del cel triomfant!

ANGEL GUIMERA

9.4
05(46.711 Bar) Ami